

A nők naplói

A nők nem írnak naplót, miközben a férfiak kétségbeesetten próbálnak szavakat találni önmagukra. De a nők inkább önmagukkal próbálnak azonosak lenni pár papírlap helyett. A papírlap zavar! Az én lépéselőnye behozhatatlan, és a nőknek nincs idejük arra, hogy a túlélés eszközei, az önszeretetet és az önsajnálát, formát kapjanak. Ehelyett szimplán túlélnek.

Ha már írnak, nem a múlttól, inkább a jövőről, a holnapi teendőkről; gyorsan, mert leég a rántás. A nők tudják: nem lehet mindennek lenni. Nem lehet úgy tenni, mintha lehetne. Maszkabált tartani, mindennek látszani, mikor az én, az nem bújhat meg a sorok között: az én az nem jelentés, és nem hangalak. Az nem válaszlevél, és nem ölelés, nem elhallgatás, hanem hogy ki vagy.

S ha kimondod, rögtön torz a kép. A nők nem beszélnek magukról. És nem a férfiakról. Nem arról beszélnek, hogy a másik milyen, hanem csak arról, hogy mik történtek: most mondd! És ők ezek, ez mégsem ők. A nők felnőnek, és az idő nekik dolgozik, míg a napló avul, stílusa megkopik, de felragyog a különmemű nők testvérisége.

A nők testvérisége

Néha én vagyok erősebb, néha ő.
Elkapjuk a csokrot egymás esküvőjén:
elválunk, házasodunk, és elválunk újra,
furcsa sormintáink futnak egymás mellett.

Néha ő tűnik erősnek, néha más,
néha felülkerekedik, néha téved,
néha én tévedek. De komoly dolgokról,
tudod, nem beszélünk. Mert ismerjük egymást,

pontosan ismerjük. Tudjuk, mitől szorul
ökölbe a gyomor. Egyek vagyunk mi
a boldog aggodásban, egyek a várásban,
egyek a magányban.

Ismeretlen mondataink fűznek egybe,
ismeretlen vállainkkal tartjuk egymást,
elkapjuk a csokrot egymás esküvőjén.
Néha ő erősebb, néha viszont pont én.

A nők táskái

A nők táskáiban mindig van egy ütvefűró,
egy csillagfejű csavarhúzó és egy habszivacs,
meg pár cipzáras rekesz a lejárt iratoknak,
többféle fájdalomcsillapító, kötszer és jód.

A nők táskáiban mindig van egy szakadt fénykép,
ami legalább száz éves, rajta az összes ő,
pár ultrahangfelvétel, egy kétkazettás magnó,
gitárhúr, fogselyem, szikkadt marhabél.

A nők táskáiban soha nincsen titok,
mert belenézhetsz bármikor, ha előtted állnak
a buszon, itt az ellenőr, ők bérletet keresnek.
Kihullik belőle toboz, kontyocsat, sok blokk.

Kihullik belőle morzsa, kulcskarika
kulcs nélkül, hull régi töltő, meg alpakka
étkészlet, és egy kifordult focimez.
Felszedik a földről, és félnek, hogy valamit

elhagynak. Ha leszállnak, mindig visszanéznek,
nem maradt-e valami a járaton.

A nők táskáiban mindig szakadt a bélés,
és a bélés alá szorul számtalan dolog.

De a férfiak táskáiban semmi nincs.
Mert a férfiaknak nem kell táská.
Ha bármit el kell tenniük útközben,
megkérlik a nőt, hogy

ugyan tegye be az övébe, ha már elhozta magával.

Turi Tímea (Makó, 1984): költő, szerkesztő. Legutóbbi verskötete:
A dolgok, amikről nem beszélünk (Magvető, 2014).